

ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ
«ЛЬВІВСЬКА ЕКОНОМІЧНА ФУНДАЦІЯ»

ОБЩЕСТВЕННАЯ ОРГАНИЗАЦИЯ
«ЛЬВОВСКАЯ ЭКОНОМИЧЕСКАЯ ФУНДАЦИЯ»

**МЕНЕДЖМЕНТ, ПІДПРИЄМНИЦТВО
ТА ЦИФРОВІ ІННОВАЦІЇ:
АНАЛІЗ ТЕНДЕНЦІЙ
ТА НАУКОВО-ЕКОНОМІЧНИЙ РОЗВИТОК**

Матеріали
Міжнародної науково-практичної конференції
(Львів, 30 березня 2019 року)

**МЕНЕДЖМЕНТ, ПРЕДПРИНИМАТЕЛЬСТВО
И ЦИФРОВЫЕ ИННОВАЦИИ:
АНАЛИЗ ТЕНДЕНЦИЙ
И НАУЧНО-ЭКОНОМИЧЕСКОЕ РАЗВИТИЕ**

Материалы
Международной научно-практической конференции
(Львов, 30 марта 2019 года)

Львів
2019

УДК 338.24(063)
М50

Менеджмент, підприємництво та цифрові інновації: аналіз тенденцій та науково-економічний розвиток: Матеріали міжнародної науково-практичної конференції (Львів, 30 березня 2019 року) / ГО «Львівська економічна фундація». – Львів: ЛЕФ, 2019. – 108 с.

Менеджмент, предпринимательство и цифровые инновации: анализ тенденций и научно-экономическое развитие: Материалы международной научно-практической конференции (Львов, 30 марта 2019 года) / ОО «Львовская экономическая фундація». – Львов: ЛЭФ, 2019 – 108 с.

УДК 338.24(063)
М50

Усі матеріали подаються в авторській редакції.

© Колектив авторів, 2019
© Львівська економічна фундація, 2019

Любченко В.С.
магістрант
Університету державної фіскальної служби України
Скорик М.О.
кандидат економічних наук, доцент,
доцент кафедри економічної теорії
Університету державної фіскальної служби України
м. Ірпінь, Київська область, Україна

ОСОБЛИВОСТІ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ АГРАРНОГО СЕКТОРУ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

Сьогодні, регулювання розвитку аграрного сектору України є одним із пріоритетних напрямів державної економічної політики, адже аграрний сектор є одним із бюджетотворювальних секторів національної економіки. Однак, в українському суспільстві, як і в органах державної законодавчої та виконавчої влади, розуміння важливості забезпечення пріоритетності розвитку агропромислового виробництва утверджується надто повільно. Підтвердженням цього є: Закон України «Про основні засади державної аграрної політики на період до 2015 року» [1] був прийнятий у 2005 році, відповідно з цих часів відбулися суттєві зміни в розвитку країни, в економічних відносинах та структурі сільського господарства. Нового базового закону стосовно засад аграрної політики прийнято не було. Стратегія розвитку аграрного сектору економіки на період до 2020 року [2] була схвалена ще у 2013 році, у 2015 році був розроблений проект Єдиної комплексної стратегії розвитку сільського господарства та сільських територій на 2015-2020 рр. [3].

Динамічність економічних процесів потребує безперервності процесу державного регулювання аграрного сектору економіки задля виконання стратегічних завдань щодо забезпечення національної продовольчої безпеки. Однак, структурних зрушень у діяльності суб'єктів сільського господарства за часи незалежності України нажаль не вдалось досягти. Це обумовлене тим, що процес становлення галузі відбувається в складних політико-економічних умовах. В умовах нестабільності одним із базових інструментів активізації діяльності сільського господарства є забезпечення ефективного державного регулювання аграрного сектору економіки, що вимагає систематизації елементів державного регулювання [4].

Серед основних цілей державної політики розвитку сільськогосподарських підприємств доцільно визначити дві категорії: макроекономічні та мікроекономічні. Так, до макроекономічних слід віднести забезпечення стабільних темпів розвитку сфери сільськогосподарського виробництва; забезпечення продовольчої безпеки країни, формування її експортного потенціалу: зниження рівня трудової міграції та безробіття в сільській місцевості. Серед мікроекономічних цілей визначаються: підтримка високої

прибутковості та конкурентоспроможності аграрних підприємств: запобігання їх банкрутству [5].

Удосконалення законодавчого та фінансового механізму державного регулювання аграрних відносин, а також посилення контролю за відповідними процесами буде більш ефективним якщо поєднати зусилля на всіх рівнях управління щодо підтримки аграрного сектору. В результаті таких заходів буде підвищення економічних показників і конкурентоспроможності сільськогосподарських підприємств.

Національна державна політика регулювання аграрного сектору економіки повинна зважати на дію таких чинників:

- глобалізацію бізнес-процесів, інформації, фінансів;
- турбулентність нинішньої системи світогосподарських зв'язків;
- сучасні концепції економічного розвитку, які формуються в процесі глобалізації, які полягають в ефективності державного регулювання розвитку економіки будь-якої галузі й особливо аграрної, зважаючи на забезпечення продовольчої безпеки [6];
- кредитування для сільськогосподарських виробників.

Збільшення коштів через залучення інвестицій з метою поповнення оборотних активів, дасть можливість оновити основні засоби виробництва та збільшити прибутковість господарюючих суб'єктів [7].

Також важливе значення має глобалізація, оскільки вона впливає на аграрний сектор і економічну безпеку держави в цілому.

Глобалізацію, з позиції впливу на стан економічної безпеки держави, варто розглядати у двох аспектах: по-перше, як сукупність позитивних глобалізаційних чинників зовнішнього походження (наприклад, вигоди, які отримує національна економіка при входженні країни в міжнародні об'єднання, економічне зростання світової економіки, зростання міжнародного попиту на експортні групи товарів тощо); по-друге, як сукупність глобалізаційних загроз зовнішнього походження, які знижують рівень економічної безпеки держави (наприклад, зростання зовнішнього державного боргу, істотні обмеження у здійсненні зовнішньої торгівлі, збільшення обсягів імпорту тощо) [8].

Україні в умовах економічної та політичної нестабільності необхідне структурне реформування всієї агропромислової системи. Забезпечення динамічного зростання аграрного сектору економіки може бути здійснено за умов державного регулювання. Саме держава. Її центральні та місцеві органи повинні забезпечити активне впровадження державної політики в контексті чіткого регулювання основних аспектів розвитку агропромислового комплексу України.

На нашу думку, оптимальним державним регулюванням аграрного сектору України може стати використання широкого інструментарію регулювання з врахуванням ринкових законів, які будуть враховувати всю специфіку даної галузі, а також не приносити шкоди іншим галузям економіки.

Таким чином, державне регулювання аграрного сектору економіки повинно забезпечувати підвищення конкурентоспроможності аграрної продукції та покращення рівня її якості, підтримку аграрних підприємств і економічне зростання галузі в цілому.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ:

1. Слина комплексна стратегія розвитку сільського господарства та сільських територій на 2015-2020 рр. [Електронний ресурс] - Режим доступу: <http://mmagro.gov.ua/node/16028>.
2. Про основні засади державної аграрної політики на період до 2015 року: Закон України від 18.10.2005 р. № 2982-IV. [Електронний ресурс] - Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/rada/show/2982-15>
3. Про схвалення стратегії розвитку аграрного сектору економіки на період до 2020 року / Розпорядження КМУ від 17.10.2013 р. № 806 [Електронний ресурс] - Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/806-2013-%D1%80>.
4. Скорик М. О. Еволюція та сутність державного регулювання аграрного сектору економіки / М. О. Скорик // Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія Економічні науки - 2017. - Вип. 25, Ч. 1. - С. 12-16
5. Бабенко А. Г. Шляхи вдосконалення державного регулювання аграрного сектору економіки / А. Г. Бабенко, К. В. Бондаревська // Проблеми економіки - 2014. - № 3 - С. 54-59.
6. Скорик М. О. Сутність системи державного регулювання аграрного сектору економіки / М. О. Скорик // Економіка і управління. - 2015 - № 4. - С. 17-22.
7. Скорик М. О. Державне регулювання аграрного сектору економіки: кредитна сфера / М. О. Скорик // Актуальні проблеми розвитку економіки регіону - 2016. - Вип. 12. Т. 2 - С. 77-84.
8. Мартиненко В. В. Оцінка впливу глобалізації на стан економічної безпеки України / В. В. Мартиненко // Бізнес Інформ. - 2013 - № 10. - С. 35-43.